

Arrest

nr. 109 996 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kind X, op 13 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2012 tot intrekking van het recht op vestiging, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 december 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en houdende bevel tot terugbrenging en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 maart 2006 bij de Belgische ambassade te Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn Belgische echtgenote in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 25 oktober 2006 toegestaan.

1.2. Verzoeker komt op 4 november 2006 België binnen. Hij verkrijgt de identiteitskaart voor vreemdelingen op 20 april 2007.

1.3. Verzoekers zonen S. en H. dienen op 6 april 2009 bij de Belgische ambassade te Istanbul, Turkije, elk een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde hun vader in België te vervoegen. De gevraagde visa worden op 15 juni 2009 toegestaan.

1.4. De kinderen S. en H. komen op 10 juli 2009 het Rijk binnen. Zij worden in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfstitel.

1.5. Bij vonnis van 12 april 2010 verklaart de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven het door verzoeker met een Belgische onderdaan aangegane huwelijk nietig. In beroep bevestigt het Hof van Beroep te Brussel bij arrest van 10 januari 2012 de nietigheid van het betreffende huwelijk wegens schijnhuwelijk.

1.6. Op 6 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) in hoofde van verzoeker de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging. Deze beslissing, die op 14 januari 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene heeft een F+ kaart bekomen op basis van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote [T. D.] met wie hij huwde op 10/02/2006. Hij verkreeg op 25/10/2006 een visum type D met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote en kwam op 06/11/2006 België binnen. Hij diende een aanvraag vestiging in op basis van zijn Belgische echtgenote op 20/11/2006 op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Hij verkreeg een identiteitskaart vreemdeling op 20/04/2007 die werd omgezet naar een F- kaart op 03/11/2008. Op 01.10.2010 verkreeg hij een F+ kaart.

Het Hof van beroep van Brussel bevestigde op 10/01/2012 (arrestnummer 2010/AR/1681) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 14/09/2009 (ref AR 2867-2010) en vernietigde hiermee het huwelijk tussen [B.] en [T.] als zijnde een schijnhuwelijk en dus bevond het dus strijdig met de internationale en Belgische openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het arrest werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 04/10/2012.

De betrokkene heeft dus de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met [T. D.]. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit vernoemd vonnis en arrest.

In gevolge van het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 7 december 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf van het minderjarige kind van verzoeker en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging van de minderjarige. Deze beslissingen worden eveneens op 14 januari 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht.

De beslissing tot intrekking van verblijf van de minderjarige is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De betrokkene heeft op basis van zijn vader [B. T.] een onbeperkt verblijfsrecht verkregen in het Rijk. Op 15/06/2009 werd zijn visumaanvraag van 07/04/2009 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10 §1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn vader goedgekeurd omdat zijn vader op dat moment gevestigd was in België. Op 28/09/2009 werd betrokkene verkeerdelijk in het bezit gesteld van een F- kaart. Op 01/10/2010 werd deze kaart vervangen door een A kaart. Bij beslissing van 04/10/2012 verkreeg de betrokkene een onbeperkt verblijfsrecht. Het recht op vestiging van zijn vader [B. T.] werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 06/12/2012, omdat dit recht verkregen werd door fraude. Immers had mijnheer zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 10/02/2006 met de Belgische onderdane [T. D.]. Dit huwelijk werd op 10/01/2012 vernietigd bij arrest door het Hof van beroep van Brussel (ref 2010/AR/1681) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien betrokkenes vader zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het onbeperkt verblijfsrecht van de betrokkene, dient zijn verblijfsrecht te worden ingetrokken.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel tot terugbrenging is gesteld in de volgende bewoordingen:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [B., T.]

[...]

bevel gegeven aan de genaamde [B., S.],

[...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL :

Art 7,1,2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken gezien een einde gesteld werd aan zijn verblijfsrecht bij beslissing van 07.12.2012 (bijlage 14 ter) opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 17 december 2012 in hoofde van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die eveneens op 14 januari 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, stelt het volgende:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [G. V.], Adviseur

wordt aan de genaamde [B., T.], [...] die de Turkse nationaliteit heeft het bevel gegeven om ten laatste binnen de 5 dagen na kennisname het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

REDEN VAN DE BESLISSING :

□ *art 7,1, 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
Het wettelijk verblijf van de betrokkene is verstreken ; Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortvloeiende rechten. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van 06/12/2012*

□ *art 7,1,3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
Bij arrest van het Hof van beroep van Brussel van 10/01/2012 (arrestnummer 2010/AR/1681) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane [T. D.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.*

□ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van VIJF JAAR (maximum vijf jaar) : indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene had volgens de rechtbank van eerste aanleg van Leuven (ref vonnis 2867-2010) en het Hof van beroep van Brussel (referentie: 2010/AR/1681) niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de vrouw met wie hij huwde. Hij heeft bewust en met een frauduleuze intentie misbruik gemaakt van de Belgische procedures van gezinshereniging. Het staat vast dat mijnheer gefraudeerd heeft teneinde zijn verblijfsrecht in België te bekomen. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken wegens fraude bij beslissing van 06/12/2012.

Indien hij dit bevel niet opvolgt, loopt hij gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Dit is de vierde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad er verder op dat de bestreden beslissingen enkel betrekking hebben op verzoeker of zijn minderjarige kind, en ook het verzoekschrift enkel in hun naam is ingediend, zodat verzoeker zich bij de bespreking van zijn middelen niet dienstig kan beroepen op de integratie en scholing van zijn meerderjarige zoon. In zoverre de middelen betrekking hebben op de meerderjarige zoon van verzoeker zijn deze onontvankelijk, nu deze laatste geen partij is in huidig voorliggende zaak.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting verstrekt verzoeker volgende toelichting bij het middel:

“[...] Eisende partij stelt vast dat verwerende partij niet vermeldt in de beslissing van 06.12.2012 op welk artikel van welke wet zij zich baseert.

Het vermelden van het wetsartikel is een noodzakelijkheid.

De juridische argumenten dienen in de akte uitdrukkelijk te worden opgenomen maar dit heeft de verwerende partij nagelaten te doen.

Op deze manier schendt zij haar motiveringsplicht.

Zo heeft verwerende partij ook de rechten van verdediging van eisende partij geschonden.

Het niet vermelden van het wetsartikel waarop verwerende partij zich baseert, heeft eisende partij de mogelijkheid ontnomen om de wettigheid/de regelmatigheid van de beslissing van de verwerende partij te controleren.

De opgegeven redenen volstaan niet om eisende partij in staat te stellen na te gaan of de feitelijke en juridische gegevens correct zijn, dat het bestuur deze gegevens juist heeft geïnterpreteerd en beoordeeld en dat het redelijkerwijze op grond van de aangehaalde motieven tot het betrokken besluit is kunnen komen.

Na nazicht van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 is eisende partij van oordeel dat verwerende partij toepassing diende te maken van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van dit artikel blijkt evenwel dat eisende partij niet kon overgaan tot intrekking van het recht op vestiging in het rijk gezien de termijn waarin zij deze beslissing kon nemen reeds verstreken was.

Eisende partij vermoedt dan ook dat dat de reden is waarom het wetsartikel waarop verwerende partij zich baseerde of diende te baseren, niet werd vermeld in de bestreden beslissing van 06.12.2012.

Artikel 42quater vermeldt duidelijk dat de beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht enkel kan genomen worden gedurende de eerste drie jaar na erkenning van hun recht op verblijf.

In casu verkreeg eisende partij op 25.10.2006 een visum type D en kwam hij op 06.11.2006 België binnen. Op 20.04.2007 ontvangt eisende partij een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Vele jaren later, meer specifiek op 06.12.2012 werd de bestreden beslissing genomen.

De periode van 3 jaar is manifest overschreden.

Ondergeschikt, indien de Raad van oordeel zou zijn dat de beslissing toch binnen de termijn werd genomen of deze termijn niet van toepassing zou zijn, dan nog werd artikel 42quater geschonden.

De Minister of zijn gemachtigde hield geen rekening met de duur van het verblijf van de vader en de kinderen in het Rijk.

Eisende partij is op 10.02.2006 getrouwd en verblijft met sinds 06.11.2006 in België en de kinderen sinds 2009. Op 20.04.2007 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen en dus ook een verblijfsrecht. Hij verblijft dan ook reeds jaren met zijn kinderen in België. Eén van de kinderen is ondertussen ook reeds meerderjarig geworden [B. H.].

Het langdurig verblijf van eisende partij en diens kinderen wordt niet betwist door de verwerende partij, doch verwerende partij laat na om deze te betrekken in zijn beoordeling, terwijl dit een belangrijk

element is die moet beoordeeld worden indien verwerende partij over gaat tot intrekking van het recht op vestiging van eisende partij en de kinderen.

De wet stelt duidelijk dat verwerende partij rekening moet houden met:

- *de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,*
- *diens leeftijd,*
- *gezondheidstoestand,*
- *gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*
- *en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*

Met al deze elementen moet rekening worden gehouden, doch verwerende partij laat na om met deze elementen rekening te houden.

Eisende partij verblijft reeds sinds 2006 in België. De kinderen sinds 2009.

De kinderen van eisende partij lopen school in België en doen het bovendien goed. Ze behalen behoorlijke resultaten en spreken perfect Nederlands dat hun moedertaal is geworden.

Het gezin heeft zich in al die jaren geïntegreerd in België en dit op alle vlakken: sociaal, cultureel, economische ...

Bovendien verblijft de moeder van de kinderen ook in België.

Verwerende partij diende al deze elementen te betrekken in hun beslissing en diende hier dan ook naar te informeren vooraleer de beslissing te nemen.

Door met één van deze elementen geen rekening te houden en hier ook niet naar te informeren, schendt verwerende partij artikel 42 quater Vreemdelingenwet en zijn motiveringsplicht."

3.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Op grond van de uiteenzetting van het middel dient te worden aangenomen dat dit onderdeel van het middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Hierin wordt immers, naast een duiding van de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, op uitdrukkelijke wijze aangegeven dat toepassing wordt gemaakt van het algemene rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit'. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat in alle gevallen een wetsartikel zou dienen te worden vermeld in de bestreden beslissing en dat de *in casu* bestreden beslissing niet rechtsgeldig kon worden gesteund op voormeld algemeen rechtsbeginsel. Er dient te worden aangenomen dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk kon worden gesteund op het algemene rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' en dat deze redengeving op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kon worden gelezen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). De motivering van de eerste bestreden beslissing verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Gelet op voormelde bespreking kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat zijn “*rechten van verdediging*” zijn geschonden en dat hem de mogelijkheid werd ontnomen de wettigheid of regelmatigheid van de beslissing te controleren doordat een onvoldoende motivering zou zijn voorzien.

3.1.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissingen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een bestuurlijke beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Inzake de eerste bestreden beslissing merkt de Raad op dat verzoeker op 1 juni 2008, zijnde het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 25 april 2007) reeds in het bezit was van een onbeperkt verblijfsrecht in functie van zijn op dat ogenblik Belgische echtgenote. Derhalve dient te worden verwezen naar artikel 47 van de wet van 25 april 2007, dat luidt als volgt:

“Vanaf de inwerkingtreding van deze wet zijn alle bepalingen van deze wet van toepassing op de burgers van de Unie, hun familieleden en familieleden van Belgen met dien verstande dat:

1° de verblijfsvergunningen van de burgers van de Unie geldig blijven tot aan het verstrijken van de geldigheidsduur ervan;

2° de burgers van de Unie en hun familieleden alsook de familieleden van Belgische onderdanen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet in het bezit zijn van een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat der Europese Gemeenschappen of van een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, vanaf dat ogenblik van rechtswege geacht worden te genieten van een recht op verblijf overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980;

3° er onder voorbehoud van schijnhuwelijk, rechtsmisbruik of een andere vorm van fraude die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het verblijfsrecht, slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, beschikken over een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, conform het door deze wet gewijzigd artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de vreemdeling die op het ogenblik van de inwerkingtreding van artikel 21 van deze wet, met toepassing van de criteria bepaald in de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie, gemachtigd wordt tot een verblijf voor beperkte duur in de hoedanigheid van partner van een burger van de Unie of van een Belgische onderdaan, vanaf dat moment van rechtswege geacht wordt te genieten van een recht op verblijf op grond van artikel 42 van de wet van 15 december 1980.

Voordat er drie jaren verstreken zijn sedert de afgifte van de eerste verblijfstitel aan de betrokken vreemdeling, kan de minister of zijn gemachtigde een einde stellen aan diens verblijf, al naargelang het geval op grond van artikel 42ter of 42quater van dezelfde wet, met inbegrip van het geval waarbij het samenlevingscontract wordt opgezegd.

Na het verstrijken van de in het tweede lid bedoelde termijn, geniet de betrokken partner van de burger van de Unie of van de Belgische onderdaan een duurzaam recht op verblijf conform de voorwaarden bedoeld in artikel 42quinquies van dezelfde wet.”

Deze bepaling voorziet dat “*de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de burger van de Unie, zijn familieleden of de familieleden van een Belg, die wordt ingevoerd in artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de wet, (...) enkel van toepassing (is) op de personen aan wie het recht op verblijf in*

België na de inwerkingtreding van de huidige wet werd toegekend. De andere burgers van de Unie, hun familieleden en de familieleden van een Belg blijven toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Koninkrijk. De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit". (Parl.St. Kamer 2006-07, 2845/001, 76).

Aangezien verzoeker, gezien artikel 47, eerste lid, 2° van de wet van 25 april 2007, beschikte over een verblijfsrecht van onbepaalde duur is het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald in welke omstandigheden het verblijfsrecht van familieleden van een Belg of een Unie-onderdaan die nog niet beschikken over een duurzaam verblijfsrecht al dan niet kan worden beëindigd, in voorliggende zaak niet van toepassing. Rekening houdende met het feit dat de wetgever daarenboven uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" van toepassing blijft en er zelfs voor opteerde dit uitdrukkelijk in een wetsbepaling op te nemen, kan verzoeker dan ook niet verwijzen naar de beperkingen om het verblijfsrecht te beëindigen die zouden voortvloeien uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt verder op dat het Hof van Beroep te Brussel op 10 januari 2012 het huwelijk dat verzoeker afsloot met een Belgische onderdaan vernietigde op grond van artikel 146bis van het BW op basis van de overweging dat "de feitelijke omstandigheden van de zaak aantonen dat de intentie van de zijde van [verzoeker] is gesteund op het bekomen van louter verblijfsrechtelijke voordelen en niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap". Het beschikkend gedeelte van het arrest werd op 4 oktober 2012 overgeschreven in de registers van de gemeente. Gelet op het definitief worden van deze rechterlijke uitspraak kan verzoeker niet meer betwisten dat zijn huwelijk met een Belgische vrouw een schijnhuwelijk was. Daar uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker louter en alleen een verblijfsrecht van onbepaalde duur verwierf op basis van dit huwelijk en nu dit huwelijk op basis van artikel 146bis van het BW werd vernietigd, kon de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet artikel 47, eerste lid, 3° van de wet van 25 april 2007 en op zijn bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit', aangeven dat verzoeker op frauduleuze wijze een verblijfsrecht verwierf en recht op vestiging van verzoeker intrekken. Deze grond is niet aan enige termijn gebonden en houdt geen verplichting in de zin van hetgeen bepaald in het derde lid van artikel 42quater zoals dit gold op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in.

Specifiek wat de tweede bestreden beslissing betreft, waarbij het verblijfsrecht van de minderjarige zoon van verzoeker wordt ingetrokken, en waar verzoeker betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de elementen voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze beslissing niet werd genomen in toepassing van voormelde wetsbepaling doch wel in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest om te worden toegelaten tot een verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."

Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in zijn vijfde lid een gelijkaardige bepaling dan hetgeen is voorzien in het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geldende artikel 42quater, derde lid van de Vreemdelingenwet, doch deze bepaling is enkel van toepassing op de punten 1°, 2° en 3° van het eerste lid van deze bepaling en niet op het in de tweede bestreden beslissing toegepaste artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met de door hem aangehaalde elementen. Er kan dan ook evenmin worden vastgesteld dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing ten onrechte verzoeker niet de kans heeft gegeven gegevens in deze zin aan te brengen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden weerhouden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Ingevolge artikel 42 quater Vreemdelingenwet moest verwerende partij in het kader van zijn beslissing de volgende elementen betrekken:

- *de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,*
- *diens leeftijd,*
- *gezondheidstoestand,*
- *gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*
- *en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*

Verwerende partij heeft dit niet gedaan.

Verwerende partij heeft naar deze elementen zelfs niet geïnformeerd en heeft bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eisende partij was op 10.02.2006 getrouwd en op 20.04.2007 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen en dus ook een verblijfsrecht. Hij verblijft dan ook reeds jaren met zijn kinderen in België.

Het langdurig verblijf van eisende partij en diens kinderen wordt niet betwist door de verwerende partij.

De kinderen van eisende partij lopen school in België en doen het bovendien goed. Ze behalen behoorlijke resultaten en spreken perfect Nederlands dat hun moedertaal is geworden.

Het gezin heeft zich in al die jaren geïntegreerd in België en dit op alle vlakken: sociaal, cultureel, economische...

Er zijn dan ook nog uiterst minieme banden met Turkije. Eisende partij verblijft sinds 2006 en zijn kinderen sinds 2009 in België (ondertussen bijna 7 jaar en 4 jaar).

De biologische moeder van de kinderen verblijft ondertussen ook in België.

Verwerende partij diende al deze elementen te betrekken in haar beslissing en diende hier dan ook naar te informeren vooraleer de beslissing te nemen.

Rekening houdend met deze elementen, is eisende partij in elk geval van oordeel dat de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid kon worden genomen.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.”

3.2.2. Verzoeker verwijst opnieuw naar de bepalingen van artikel 42^{quater}, derde lid van de Vreemdelingenwet zoals dit gold op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen en stelt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de hierin vermelde elementen en dat hiernaar ten onrechte niet werd geïnformeerd. Op dit betoog werd evenwel reeds ingegaan bij de bespreking van het eerste middel. Verwijzend naar het eerste middel wordt dan ook vastgesteld dat op grond van dit betoog geen incorrecte feitenvinding kan worden vastgesteld en geen kennelijke wanverhouding blijkt tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

“Eisende partij verblijft sinds 2006 in België en heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van zijn sociale en economische belangen ligt in België.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid' de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren?

Er zijn nog maar uiterst minieme banden met Turkije. Ondertussen verblijft de moeder van de kinderen ook in België. Het gezin (vader en de 2 kinderen) verblijft sinds 2009 (de vader, ondertussen bijna 7

jaar) en sinds 2006 (de kinderen, bijna 4 jaar) in België. Sindsdien lopen de kinderen hier school en hebben de kinderen de Nederlandse taal perfect onder de knie. Het sociaal en cultureel en economisch leven van het gezin is gesitueerd in België. Het centrum van hun belangen is gelegen in België.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3.2.2. In zoverre verzoeker zich beroept op een gezinsleven in België van hemzelf en zijn minderjarige zoon, doelt hij blijkbaar op een gezinsleven met de andere, reeds meerderjarige zoon van verzoeker en met de biologische moeder van de kinderen. Er kan evenwel niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen een inmenging inhouden op dit gezinsleven. In dit verband kan erop worden gewezen dat het verblijfsrecht van de meerderjarige zoon van verzoeker tevens werd ingetrokken en hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen dat de biologische moeder van de minderjarige in België verblijft, laat staan dat zij regelmatig hier verblijft. Gelet op deze omstandigheden blijkt niet dat de bestreden beslissingen een scheiding van de gezinsleden tot gevolg hebben, nu niet blijkt dat een van hen nog gerechtigd is op een verblijf in het Rijk en zij bovendien allen de Turkse nationaliteit hebben zodat niet blijkt dat zij het gewenste gezinsleven niet in Turkije kunnen verderzetten.

3.3.2.3. In zoverre verzoeker zich beroept op een privéleven in België in de zin dat hij sinds 2006 in België verblijft en het centrum van zijn sociale en economische belangen thans in België ligt terwijl hij nog maar uiterst minieme banden met Turkije heeft, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Het *'sociaal en economisch welzijn'* dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder evenmin beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Verzoeker beperkt zich tot zeer algemene stellingen om zijn privéleven in België aan te tonen, zonder dat dit aan de hand van concrete elementen aannemelijk wordt gemaakt.

Zelfs indien alsnog dient te worden aangenomen dat verzoeker een in België opgebouwd privéleven dient achter te laten, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld. Verzoeker kan immers niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat geen correcte belangenafweging zou zijn doorgevoerd tussen zijn belang op eerbiediging van zijn privéleven en het algemeen belang. De Raad wijst er in dit verband op dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van

het EVRM weerhouden zal worden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90). De Raad stelt vast dat *in casu* dergelijke bijzondere omstandigheden niet kunnen worden vastgesteld. Verzoeker verkreeg zijn recht op vestiging op grond van zijn eerder aangegane huwelijk met een Belgische onderdaan, dat door het Hof van Beroep te Brussel werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Zijn verblijfsrecht is derhalve slechts ontstaan door bedrog. Verzoeker kan ook niet in redelijkheid aan verweerder de schade of het nadeel toerekenen op het vlak van zijn privéleven dat hij zal ondervinden indien hij België dient te verlaten, nu hij er zelf voor opteerde door middel van een schijnhuwelijk en met bedrog een recht op vestiging in België te verkrijgen. Verzoeker wist, of diende te weten, dat zijn '*recht op vestiging*' in België in wezen op geen enkel ogenblik regelmatig was en vanaf het begin als onbestaande diende te worden beschouwd. Het recht op vestiging dat verzoeker verwierf in België en het nadeel dat hij thans inroept dat voortkomt uit de duur van zijn verblijf in België en zijn integratie vloeien in wezen allen voort uit het door hem gepleegde bedrog. Rekening houdend met het feit dat verzoeker het overgrote deel van zijn leven in Turkije heeft doorgebracht, kan ook niet worden vastgesteld dat hij er geen of nauwelijks nog banden mee heeft. Daargelaten of er sprake is van een inmenging in het recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient dan ook te worden vastgesteld dat geen inbreuk blijkt op artikel 8 van het EVRM wat verzoeker zelf betreft.

3.3.2.4. In naam van de minderjarige wordt verder ingeroepen dat deze sinds 2009 in België verblijft, hier naar school gaat en de Nederlandse taal perfect onder controle heeft. Ook hier wordt aangegeven dat het centrum van de belangen zich in België bevindt. Ook hier dringt de vaststelling zich op dat dit privéleven in wezen werd opgebouwd tijdens een verblijf dat niet als legaal kan worden beschouwd en dat de minderjarige er dus geen rechten aan kan ontleen. De minderjarige ontleende op zijn beurt zijn verblijfsrecht aan dat van zijn vader. Daar verzoeker door de nietigverklaring van zijn huwelijk dient geacht te worden nooit tot een verblijf te zijn toegelaten, dient ook geacht te worden dat de minderjarige nooit heeft beschikt over een (afgeleid) verblijfsrecht (*cf.* RvS 28 november 1996, nr. 63.332; RvS 5 juni 2002, nr. 107.363). In de tweede bestreden beslissing wordt een bestaande situatie vastgesteld, namelijk dat de minderjarige, gelet op het tenietgaan van het verblijfsrecht van zijn vader, geacht wordt zelf ook nooit over een verblijfsrecht beschikt te hebben. Het feit dat hij geacht wordt nooit over een regelmatig verblijfsrecht beschikt te hebben, is niet het gevolg van de tweede bestreden beslissing, maar van de nietigverklaring van het huwelijk van zijn vader. In ieder geval kan ook hier geen incorrecte belangenafweging worden vastgesteld. Hiertoe kan in de eerste plaats worden verwezen naar hetgeen voorafgaat. Er blijkt verder niet dat de ouders van de minderjarige nog legaal op het Belgische grondgebied verblijven – nu het verblijfsrecht van verzoeker werd ingetrokken en niet blijkt dat de moeder over enig recht op verblijf of enige machtiging tot verblijf beschikt – en evenmin blijken hinderpalen die een verderzetting van het privéleven ernstig verhinderen of onmogelijk maken in het land van herkomst. In dit verband kan ook worden opgemerkt dat de minderjarige de ongeveer eerste negen levensjaren reeds doorbracht in Turkije.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker stelt, in wat de Raad als een vierde middel kwalificeert, verder nog het volgende:

“Eisende partij roept ten aanzien van de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 07.12.2012 (bijlage 14ter) nog bijkomend volgend argument in:

Eisende partij is van oordeel dat de verwerende partij aan de minderjarige zoon geen bevel om het grondgebied te verlaten kon geven op een moment dat er ten aanzien van de vader zelf nog geen bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (17.12.2012) werd ten aanzien van de vader immers [p]as genomen nadat de bijlage 14ter (07.12.2012) was genomen.

Dit betekent dat op het moment dat de beslissing wordt genomen ten aanzien van de minderjarige zoon, deze beslissing nog niet was genomen ten aanzien van de vader.

Hierdoor heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsprincipe geschonden, maar tevens artikel 8 EVRM, gezien de vader op dat moment België niet diende te verlaten doch de minderjarige zoon van de vader wel.

Eisende partij roept ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod nog in dat dit een kennelijk onredelijke beslissing is.

Er wordt onmiddellijk een inreisverbod van 5 jaar opgelegd, wat een kennelijk onredelijke beslissing is."

3.4.2.1. Gelet op de derde bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat het niet zozeer de bedoeling van verweerder was de minderjarige een bevel te geven het grondgebied te verlaten, doch wel een bevel tot terugbrenging aan verzoeker met betrekking tot zijn minderjarige zoon.

De Raad stelt vast dat dit bevel tot terugbrenging is gesteund op correcte motieven in feite en in rechte die deze beslissing dragen. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en gewezen op de eerdere beslissing tot intrekking van het verblijf. Het gegeven dat verzoeker zelf pas later bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten doet geen afbreuk aan deze motieven en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat dit gegeven zou leiden tot de onwettigheid of nietigverklaring van de derde bestreden beslissing. Op het ogenblik van het nemen van deze laatste beslissing was bovendien een einde gesteld aan het verblijfsrecht van zowel verzoeker als de minderjarige. Het gegeven dat verzoeker zelf pas enkele dagen na zijn minderjarige zoon bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, volstaat niet om te besluiten tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 8 van het EVRM. Er blijkt ook niet wel belang verzoeker heeft bij dit betoog, nu in geval van nietigverklaring van de derde bestreden beslissing enkel kan worden vastgesteld dat verzoeker zelf ook bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten.

3.4.2.2. Verzoeker voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel waar hij betoogt dat het opleggen van een inreisverbod van 5 jaar kennelijk onredelijk is. Hij brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit dit kennelijk onredelijk karakter moet blijken. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS